

Artikel door Vladimir Poetin "Over de historische eenheid van Russen en Oekraïners"

12 juli 2021

17:00 uur

Tijdens de recente Direct Line, toen mij werd gevraagd naar de Russisch-Oekraïense betrekkingen, zei ik dat Russen en Oekraïners één volk waren – één geheel. Deze woorden zijn niet ingegeven door kortetermijnoverwegingen of ingegeven door de huidige politieke context. Het is wat ik bij talloze gelegenheden heb gezegd en waar ik stellig in geloof. Ik vind het daarom nodig om mijn standpunt in detail uit te leggen en mijn inschattingen van de huidige situatie te delen.

Allereerst wil ik benadrukken dat de muur die de afgelopen jaren is opgetrokken tussen Rusland en Oekraïne, tussen de delen van wat in wezen dezelfde historische en spirituele ruimte is, naar mijn mening ons grote gemeenschappelijke ongeluk en tragedie is. Dit zijn in de eerste plaats de gevolgen van onze eigen fouten die we in verschillende perioden hebben gemaakt. Maar deze zijn ook het resultaat van opzettelijke inspanningen van die krachten die altijd hebben geprobeerd onze eenheid te ondermijnen. De formule die ze hanteren is al sinds mensenheugenis bekend: verdeel en heers. Er is hier niets nieuws. Vandaar de pogingen om in te spelen op de "nationale kwestie" en onenigheid tussen mensen te zaaien, met als overkoepelend doel om te verdelen en vervolgens de delen van een enkel volk tegen elkaar op te zetten.

Om het heden beter te begrijpen en in de toekomst te kijken, moeten we ons wenden tot de geschiedenis. Het is zeker onmogelijk om in dit artikel alle ontwikkelingen te behandelen die gedurende meer dan duizend jaar hebben plaatsgevonden. Maar ik zal me concentreren op de belangrijkste, cruciale momenten die belangrijk voor ons zijn om te onthouden, zowel in Rusland als in Oekraïne.

Russen, Oekraïners en Wit-Russen zijn allemaal afstammelingen van het oude Rus, de grootste staat van Europa. Slavische en andere stammen in het uitgestrekte gebied - van Ladoga, Novgorod en Pskov tot Kiev en Chernigov - waren met elkaar verbonden door één taal (die we nu Oud-Russisch noemen), economische banden, de heerschappij van de prinsen van de Rurik-dynastie, en – na de doop van Rus – het orthodoxe geloof. De spirituele keuze van St. Vladimir, die zowel prins van Novgorod als grootvorst van Kiev was, bepaalt nog steeds grotendeels onze affiniteit.

De troon van Kiev had een dominante positie in het oude Rus. Dit was de gewoonte sinds het einde van de 9e eeuw. The Tale of Bygone Years legde voor het nageslacht de woorden vast van de profeet Oleg over Kiev: "Laat het de moeder van alle Russische steden zijn."

Later, net als andere Europese staten van die tijd, werd het oude Rus geconfronteerd met een afname van centrale heerschappij en fragmentatie. Tegelijkertijd zagen zowel de adel als het gewone volk Rus als een gemeenschappelijk territorium, als hun thuisland.

De versnippering nam toe na de verwoestende invasie van Batu Khan, die veel steden verwoestte, waaronder Kiev. Het noordoostelijke deel van Rus viel onder de controle van de Gouden Horde, maar behield een beperkte soevereiniteit. De Zuid- en West-Russische landen werden grotendeels onderdeel van het Groothertogdom Litouwen, dat - het belangrijkste - in historische documenten het Groothertogdom Litouwen en Rusland werd genoemd.

Leden van de prinselijke en "boyar" -clans wisselden van dienst van de ene prins naar de andere, voerden ruzie met elkaar maar sloten ook vriendschappen en allianties. Voivode Bobrok van Volyn en

de zonen van groothertog van Litouwen Algirdas - Andrey van Polotsk en Dmitry van Bryansk - vochten naast groothertog Dmitry Ivanovich van Moskou op het Kulikovo-veld. Tegelijkertijd leidde groothertog van Litouwen Jogaila - zoon van de prinses van Tver - zijn troepen om zich bij Mamai aan te sluiten. Dit zijn allemaal pagina's van onze gedeelde geschiedenis, die de complexe en multidimensionale aard ervan weerspiegelt.

Het belangrijkste was dat de mensen in zowel de westelijke als de oostelijke Russische landen dezelfde taal spraken. Hun geloof was orthodox. Tot het midden van de 15e eeuw bleef het verenigde kerkbestuur van kracht.

In een nieuwe fase van historische ontwikkeling hadden zowel het Litouwse Rus als het Moskouse Rus de punten van aantrekking en consolidatie van de territoria van het oude Rus kunnen worden. Het gebeurde zo dat Moskou het centrum van hereniging werd en de traditie van de oude Russische staat voortzette. Moskouse vorsten - de afstammelingen van prins Alexander Nevsky - wierpen het buitenlandse juk af en begonnen het Russische land te verzamelen.

In het Groothertogdom Litouwen ontvouwdde zich andere processen. In de 14e eeuw bekeerde de heersende elite van Litouwen zich tot het katholicisme. In de 16e eeuw ondertekende het de Unie van Lublin met het Koninkrijk Polen om het Pools-Litouwse Gemenebest te vormen. De Poolse katholieke adel ontving aanzienlijke grondbezit en privileges op het grondgebied van Rus. In overeenstemming met de Unie van Brest uit 1596 onderwierp een deel van de West-Russisch-orthodoxe geestelijkheid zich aan het gezag van de paus. Het proces van polonisering en latinisering begon en verdreef de orthodoxie.

Als gevolg hiervan won de bevrijdingsbeweging van de orthodoxe bevolking in de 16-17e eeuw aan kracht in de Dnjepr-regio. De gebeurtenissen in de tijd van Hetman Bohdan Khmelnytsky werden een keerpunt. Zijn aanhangers streden voor autonomie van het Pools-Litouwse Gemenebest.

In haar oproep in 1649 aan de koning van het Pools-Litouwse Gemenebest eiste de Zaporizhian Host dat de rechten van de Russisch-orthodoxe bevolking zouden worden gerespecteerd, dat de voivode van Kiev Russisch zou zijn en van het Griekse geloof, en dat de vervolging van de kerken van God worden gestopt. Maar de Kozakken werden niet gehoord.

Bohdan Khmelnytsky deed toen een beroep op Moskou, die door de Zemsky Sobor werden overwogen. Op 1 oktober 1653 besloten leden van het hoogste vertegenwoordigende orgaan van de Russische staat hun broeders in het geloof te steunen en onder bescherming te nemen. In januari 1654 bevestigde het Pereyaslav-concilie dat besluit. Vervolgens bezochten de ambassadeurs van Bohdan Khmelnytsky en Moskou tientallen steden, waaronder Kiev, waarvan de bevolking trouw zwoer aan de Russische tsaar. Overigens gebeurde er niets van dien aard bij het sluiten van de Unie van Lublin.

In een brief aan Moskou in 1654 bedankte Bohdan Khmelnytsky tsaar Aleksey Mikhaylovich voor het nemen van "de hele Zaporizhian Host en de hele Russisch-orthodoxe wereld onder de sterke en hoge hand van de tsaar". Het betekent dat de Kozakken, in hun beroep op zowel de Poolse koning als de Russische tsaar, verwezen naar en zichzelf definieerden als Russisch-orthodoxe mensen.

In de loop van de langdurige oorlog tussen de Russische staat en het Pools-Litouwse Gemenebest zouden enkele hetmans, opvolgers van Bohdan Khmelnytsky, zich "losmaken" van Moskou of steun zoeken bij Zweden, Polen of Turkije. Maar nogmaals, voor de mensen was dat een bevrijdingsoorlog. Het eindigde met het bestand van Andrusovo in 1667. Het uiteindelijke resultaat

werd bezegeld door het Verdrag van Eeuwige Vrede in 1686. De Russische staat nam de stad Kiev en het land op de linkeroever van de rivier de Dnjepr op, inclusief de regio Poltava en de regio Chernigov. , en Zaporozhye. Hun inwoners werden herenigd met het grootste deel van het Russisch-orthodoxe volk. Deze gebieden werden "Malorossia" (Klein Rusland) genoemd.

De naam "Oekraïne" werd vaker gebruikt in de betekenis van het Oud-Russische woord "okraina" (periferie), dat voorkomt in schriftelijke bronnen uit de 12e eeuw, verwijzend naar verschillende grensgebieden. En het woord "Oekraïens", te oordelen naar archiefdocumenten, verwees oorspronkelijk naar grenswachten die de buitengrenzen beschermden.

Op de rechteroever, die onder het Pools-Litouwse Gemenebest bleef, werden de oude ordes hersteld en nam de sociale en religieuze onderdrukking toe. Integendeel, de gronden op de linkeroever, die onder de bescherming van de verenigde staat vielen, kenden een snelle ontwikkeling. Mensen van de andere oever van de Dnjepr kwamen hier massaal naartoe. Ze zochten steun bij mensen die dezelfde taal spraken en hetzelfde geloof hadden.

Tijdens de Grote Noordelijke Oorlog met Zweden stonden de mensen in Malorossia niet voor de keuze met wie ze partij wilden kiezen. Slechts een klein deel van de Kozakken steunde de opstand van Mazepa. Mensen van alle ordes en graden beschouwden zichzelf als Russisch en Orthodox.

Hogere Kozakkenofficieren die tot de adel behoorden, zouden de hoogten van politieke, diplomatieke en militaire carrières in Rusland bereiken. Afgestudeerden van Kiev-Mohyla Academy speelden een leidende rol in het kerkelijk leven. Dat was ook het geval tijdens het Hetmanate – een in wezen autonome staatsvorming met een bijzondere interne structuur – en later in het Russische Rijk. Malorussen hebben op veel manieren bijgedragen aan de opbouw van een groot gemeenschappelijk land - zijn staat, cultuur en wetenschap. Ze namen deel aan de verkenning en ontwikkeling van de Oeral, Siberië, de Kaukasus en het Verre Oosten. Overigens bekleedden de inwoners van Oekraïne tijdens de Sovjetperiode belangrijke, waaronder de hoogste, posten in de leiding van de verenigde staat. Het volstaat te zeggen dat Nikita Chroesjtsjov en Leonid Brezjnef, wiens partijbiografie het nauwst verbonden was met Oekraïne,

In de tweede helft van de 18e eeuw, na de oorlogen met het Ottomaanse rijk, nam Rusland de Krim en het land van het Zwarte Zeegebied op, dat bekend werd als Novorossiya. Ze werden bevolkt door mensen uit alle Russische provincies. Na de deling van het Pools-Litouwse Gemenebest herwon het Russische rijk de westelijke Oud-Russische landen, met uitzondering van Galicië en Transkarpaten, die onderdeel werden van het Oostenrijkse - en later Oostenrijks-Hongaarse - rijk.

De opname van de West-Russische landen in de enkele staat was niet alleen het resultaat van politieke en diplomatieke beslissingen. Het lag ten grondslag aan het gemeenschappelijke geloof, gedeelde culturele tradities en – ik zou het nogmaals willen benadrukken – taalovereenkomst. Zo deelde een van de hiërarchen van de Uniate Church, Joseph Rutsky, al in het begin van de 17e eeuw aan Rome mee dat mensen in Moskou Russen van het Pools-Litouwse Gemenebest hun broeders noemden, dat hun geschreven taal absoluut identiek was, en verschillen in de volkstaal waren onbeduidend. Hij trok een analogie met de inwoners van Rome en Bergamo. Dit zijn, zoals we weten, het centrum en het noorden van het moderne Italië.

Vele eeuwen van versnippering en leven in verschillende staten brachten natuurlijk regionale taalkenmerken met zich mee, wat resulteerde in het ontstaan van dialecten. De volkstaal verrijkte de literaire taal. Ivan Kotlyarevsky, Grigory Skovoroda en Taras Shevchenko speelden hier een grote

rol. Hun werken zijn ons gemeenschappelijk literair en cultureel erfgoed. Taras Shevchenko schreef poëzie in de Oekraïense taal en proza voornamelijk in het Russisch. De boeken van Nikolay Gogol, een Russische patriot en inwoner van Poltavshchyna, zijn in het Russisch geschreven en staan boordevol Malorussische volksspreuken en -motieven. Hoe kan dit erfgoed worden verdeeld tussen Rusland en Oekraïne? En waarom zou je het doen?

De zuidwestelijke landen van het Russische rijk, Malorussia en Novorossiya, en de Krim ontwikkelden zich als etnisch en religieus diverse entiteiten. Krim-Tataren, Armeniërs, Grieken, Joden, Karaïeten, Krymchaks, Bulgaren, Polen, Serviërs, Duitsers en andere volkeren woonden hier. Ze hebben allemaal hun geloof, tradities en gewoonten behouden.

Ik ga niets idealiseren. We weten wel dat er de Valuev-circulaire van 1863 was en vervolgens de Ems Ukaz van 1876, die de publicatie en invoer van religieuze en sociaal-politieke literatuur in de Oekraïense taal aan banden legden. Maar het is belangrijk om rekening te houden met de historische context. Deze beslissingen werden genomen tegen de achtergrond van dramatische gebeurtenissen in Polen en de wens van de leiders van de Poolse nationale beweging om de "Oekraïense kwestie" in hun eigen voordeel uit te buiten. Ik moet hieraan toevoegen dat er nog steeds fictie, boeken met Oekraïense poëzie en volksliederen werden gepubliceerd. Er is objectief bewijs dat het Russische rijk getuige was van een actief ontwikkelingsproces van de Malorussische culturele identiteit binnen de grotere Russische natie, die de Velikorussians, de Malorussians en de Wit-Russen verenigde.

Tegelijkertijd begon het idee van het Oekraïense volk als een natie gescheiden van de Russen zich te vormen en terrein te winnen onder de Poolse elite en een deel van de Malorussische intelligentsia. Omdat er geen historische basis was - en die ook niet kon zijn - werden conclusies onderbouwd met allerlei verzinsels, die zelfs beweerden dat de Oekraïners de ware Slaven zijn en de Russen, de Moskovieten, niet. Dergelijke "hypothesen" werden steeds meer gebruikt voor politieke doeleinden als een instrument van rivaliteit tussen Europese staten.

Sinds het einde van de 19e eeuw hadden de Oostenrijks-Hongaarse autoriteiten zich aan dit verhaal vastgeklampt en het gebruikt als tegenwicht tegen de Poolse nationale beweging en pro-Moskovische sentimenten in Galicië. Tijdens de Eerste Wereldoorlog speelde Wenen een rol bij de vorming van het zogenaamde Legioen van Oekraïense Sich Schutters. Galiciërs die verdacht werden van sympathieën met het orthodoxe christendom en Rusland werden brutaal onderdrukt en in de concentratiekampen van Thalerhof en Terezin geworpen.

Verdere ontwikkelingen hadden te maken met de ineenstorting van Europese rijken, de hevige burgeroorlog die uitbrak over het uitgestrekte grondgebied van het voormalige Russische rijk en buitenlandse interventie.

Na de Februarirevolutie, in maart 1917, werd in Kiev de Centrale Rada opgericht, bedoeld om het orgaan van de opperste macht te worden. In november 1917 verklaarde het in zijn Derde Universele de oprichting van de Oekraïense Volksrepubliek (UPR) als onderdeel van Rusland.

In december 1917 arriveerden UPR-vertegenwoordigers in Brest-Litovsk, waar Sovjet-Rusland onderhandelde met Duitsland en zijn bondgenoten. Tijdens een bijeenkomst op 10 januari 1918 las het hoofd van de Oekraïense delegatie een nota voor waarin de onafhankelijkheid van Oekraïne werd uitgeroepen. Vervolgens riep de Centrale Rada Oekraïne onafhankelijk uit in haar Vierde Universele.

De verklaarde soevereiniteit duurde niet lang. Slechts een paar weken later tekenden Rada-afgevaardigden een apart verdrag met de Duitse bloklanden. Duitsland en Oostenrijk-Hongarije bevonden zich destijds in een benarde situatie en hadden Oekraïens brood en grondstoffen nodig. Om grootschalige voorraden veilig te stellen, kregen ze toestemming om hun troepen en technisch personeel naar de UPR te sturen. In feite werd dit gebruikt als voorwendsel voor bezetting.

Voor degenen die vandaag de volledige controle over Oekraïne hebben opgegeven aan externe krachten, zou het leerzaam zijn om te onthouden dat een dergelijke beslissing in 1918 fataal bleek te zijn voor het heersende regime in Kiev. Met de directe betrokkenheid van de bezetter werd de Centrale Rada omvergeworpen en werd Hetman Pavlo Skoropadskyi aan de macht gebracht, waarbij hij in plaats van de UPR de Oekraïense staat uitriep, die in wezen onder Duits protectoraat stond.

In november 1918 - na de revolutionaire gebeurtenissen in Duitsland en Oostenrijk-Hongarije - nam Pavlo Skoropadskyi, die de steun van de Duitse bajonetten had verloren, een andere koers en verklaarde dat "Oekraïne het voortouw zal nemen bij de vorming van een Al-Russische Federatie". Het regime werd echter al snel weer veranderd. Het was nu de tijd van de zogenaamde Directie.

In de herfst van 1918 riepen Oekraïense nationalistenvan de West-Oekraïense Volksrepubliek (WUPR) uit en in januari 1919 kondigden ze de hereniging met de Oekraïense Volksrepubliek aan. In juli 1919 werden Oekraïense troepen verpletterd door Poolse troepen en kwam het grondgebied van de voormalige WUPR onder Poolse heerschappij.

In april 1920 sloot Symon Petliura (afgeschilderd als een van de "helden" in het huidige Oekraïne) geheime conventies namens het UPR-directoraat, waarbij hij - in ruil voor militaire steun - de landen van Galicië en West-Wolhynië aan Polen opgaf. In mei 1920 trokken Petliurites Kiev binnen in een konvooi van Poolse militaire eenheden. Maar niet voor lang. Al in november 1920, na een wapenstilstand tussen Polen en Sovjet-Rusland, gaven de overblijfselen van Petliura's troepen zich over aan diezelfde Polen.

Het voorbeeld van de UPR laat zien dat verschillende soorten quasi-staatsformaties die in het voormalige Russische rijk ontstonden ten tijde van de burgeroorlog en de turbulentie inherent onstabiel waren. Nationalisten probeerden hun eigen onafhankelijke staten te creëren, terwijl leiders van de Witte beweging pleitten voor ondeelbaar Rusland. Veel van de door de aanhangers van de bolsjewieken opgerichte republieken zagen zichzelf ook niet buiten Rusland. Niettemin verdreven bolsjewistische partijleiders hen om verschillende redenen soms feitelijk uit Sovjet-Rusland.

Zo werd begin 1918 de Sovjetrepubliek Donetsk-Krivoy Rog uitgeroepen en werd Moskou gevraagd deze op te nemen in Sovjet-Rusland. Dit stuitte op een weigering. Tijdens een ontmoeting met de leiders van de republiek stond Vladimir Lenin erop dat ze zouden optreden als onderdeel van Sovjet-Oekraïne. Op 15 maart 1918 beval het Centraal Comité van de Russische Communistische Partij (bolsjewieken) rechtstreeks dat afgevaardigden naar het Oekraïense Sovjetcongres werden gestuurd, ook vanuit het Donetsk-bekken, en dat op het congres "één regering voor heel Oekraïne" zou worden opgericht. De territoria van de Sovjetrepubliek Donetsk-Krivoy Rog vormden later de meeste regio's van Zuidoost-Oekraïne.

Onder het Verdrag van Riga uit 1921, gesloten tussen de Russische SFSR, de Oekraïense SSR en Polen, werden de westelijke landen van het voormalige Russische rijk afgestaan aan Polen. Tijdens het interbellum voerde de Poolse regering een actief hervestigingsbeleid, waarbij ze probeerde de etnische samenstelling van de oostelijke grenslanden te veranderen – de Poolse naam voor wat nu

West-Oekraïne, West-Wit-Rusland en delen van Litouwen is. De gebieden werden onderworpen aan harde polonisering, de lokale cultuur en tradities werden onderdrukt. Later, tijdens de Tweede Wereldoorlog, gebruikten radicale groepen Oekraïense nationalistinnen dit als voorwendsel voor terreur, niet alleen tegen de Poolse, maar ook tegen de Joodse en Russische bevolking.

In 1922, toen de USSR werd opgericht en de Oekraïense Socialistische Sovjetrepubliek een van de oprichters werd, resulteerde een nogal heftig debat onder de bolsjewistische leiders in de uitvoering van Lenins plan om een vakbondsstaat te vormen als een federatie van gelijkwaardige republieken. Het recht van de republieken om zich vrijelijk af te scheiden van de Unie was opgenomen in de tekst van de Verklaring over de oprichting van de Unie van Socialistische Sovjetrepublieken en vervolgens in de USSR-grondwet van 1924. Door dit te doen, plantten de auteurs in het fundament van onze staat de gevaarlijkste tijdbom, die ontplofte op het moment dat het veiligheidsmechanisme dat door de leidende rol van de CPSU werd geboden, was verdwenen, de partij zelf stortte van binnenuit in elkaar. Een "parade van soevereiniteiten" volgde. Op 8 december 1991,

In de jaren 1920-1930 promoveerden de bolsjewieken actief het "lokalisatiebeleid", dat de vorm aannam van Oekraïenisering in de Oekraïense SSR. Symbolisch werd als onderdeel van dit beleid en met toestemming van de Sovjetautoriteiten Michail Grushevskiy, voormalig voorzitter van Central Rada, een van de ideologen van het Oekraïense nationalisme, die in een bepaalde periode door Oostenrijk-Hongarije werd gesteund, teruggestuurd naar de Sovjet-Unie en werd gekozen tot lid van de Academie van Wetenschappen.

Het lokalisatiebeleid heeft ongetwijfeld een grote rol gespeeld in de ontwikkeling en consolidatie van de Oekraïense cultuur, taal en identiteit. Tegelijkertijd werd, onder het mom van het bestrijden van het zogenaamde Russische grootmacht-chauvinisme, de Oekraïenisering vaak opgelegd aan degenen die zichzelf niet als Oekraïners zagen. Dit Sovjet-nationale beleid verzekerde op staatsniveau de voorziening van drie afzonderlijke Slavische volkeren: Russisch, Oekraïens en Wit-Russisch, in plaats van de grote Russische natie, een drie-enig volk bestaande uit Velikorussians, Malorussians en Wit-Russen.

In 1939 heroverde de USSR het land dat eerder door Polen was ingenomen. Een groot deel hiervan werd een deel van de Sovjet-Oekraïne. In 1940 nam de Oekraïense SSR een deel van Bessarabië op, dat sinds 1918 door Roemenië was bezet, evenals Noord-Boekovina. In 1948 werd Zmeyiniy Island (Snake Island) in de Zwarte Zee onderdeel van Oekraïne. In 1954 werd de Krim-regio van de RSFSR overgedragen aan de Oekraïense SSR, wat in strijd was met de toen geldende wettelijke normen.

Ik wil graag stilstaan bij het lot van Karpaten Roethenië, dat na het uiteenvallen van Oostenrijk-Hongarije een deel van Tsjechoslowakije werd. Rusins vormden een aanzienlijk deel van de lokale bevolking. Hoewel dit nauwelijks meer wordt genoemd, stemde het congres van de orthodoxe bevolking van de regio na de bevrijding van Transkarpaten door Sovjetroepen voor opname van Karpaten Roethenië in de RSFSR of, als een afzonderlijke Karpatenrepubliek, in de eigenlijke USSR. Toch werd de keuze van mensen genegeerd. In de zomer van 1945 werd de historische daad van de hereniging van de Karpaten Oekraïne "met zijn oude moederland, Oekraïne" - zoals de krant de Pravda het uitdrukte - aangekondigd.

Daarom is het moderne Oekraïne volledig het product van het Sovjettijdperk. We weten en herinneren ons goed dat het - voor een aanzienlijk deel - werd gevormd in het land van het historische Rusland. Om daar zeker van te zijn, volstaat het om te kijken naar de grenzen van de

landen die in de 17e eeuw met de Russische staat werden herenigd en het grondgebied van de Oekraïense SSR toen deze de Sovjet-Unie verliet.

De bolsjewieken behandelden het Russische volk als onuitputtelijk materiaal voor hun sociale experimenten. Ze droomden van een wereldrevolutie die nationale staten zou wegvagen. Daarom waren ze zo genereus in het trekken van grenzen en het schenken van territoriale geschenken. Het doet er niet meer toe wat precies het idee was van de bolsjewistische leiders die het land in stukken hakten. We kunnen het oneens zijn over kleine details, achtergronden en logica achter bepaalde beslissingen. Eén feit is glashelder: Rusland is inderdaad beroofd.

Toen ik aan dit artikel werkte, vertrouwde ik op open-sourcedocumenten die bekende feiten bevatten in plaats van op enkele geheime documenten. De leiders van het moderne Oekraïne en hun externe 'beschermheren' zien deze feiten liever over het hoofd. Ze laten echter geen kans voorbijgaan, zowel in het binnenland als in het buitenland, om "de misdaden van het Sovjetregime" te veroordelen, waarbij ze gebeurtenissen noemen waarmee noch de CPSU, noch de USSR, laat staan het moderne Rusland, iets te maken hebben. Tegelijkertijd worden de pogingen van de bolsjewieken om zijn historische territoria van Rusland los te maken, niet als een misdaad beschouwd. En we weten waarom: als ze de verzwakking van Rusland hebben veroorzaakt, zijn onze slechte wensen daar blij mee.

Natuurlijk werden binnen de USSR grenzen tussen republieken nooit gezien als staatsgrenzen; ze waren nominaal binnen een enkel land, dat, hoewel het alle kenmerken van een federatie vertoonde, sterk gecentraliseerd was - dit werd wederom verzekerd door de leidende rol van de CPSU. Maar in 1991 bevonden al die gebieden, en wat belangrijker is, mensen zich van de ene op de andere dag in het buitenland, weggehaald, dit keer inderdaad, uit hun historische moederland.

Wat kan hierop worden gezegd? Dingen veranderen: landen en gemeenschappen zijn geen uitzondering. Natuurlijk kan een deel van een volk in zijn ontwikkelingsproces, beïnvloed door een aantal redenen en historische omstandigheden, zich op een bepaald moment bewust worden van zichzelf als een aparte natie. Hoe moeten we daarmee omgaan? Er is maar één antwoord: met respect!

U wilt een eigen staat vestigen: u bent van harte welkom! Maar wat zijn de voorwaarden? Ik herinner me de beoordeling van een van de meest prominente politieke figuren van het nieuwe Rusland, de eerste burgemeester van Sint-Petersburg, Anatoly Sobchak. Als juridisch expert die geloofde dat elke beslissing legitiem moet zijn, deelde hij in 1992 de volgende mening: de republieken die de Unie stichtten, nadat ze het Unieverdrag van 1922 hadden opgezegd, moesten terugkeren naar de grenzen die ze hadden voordat ze zich bij de Sovjet-Unie voegden. Unie. Alle andere territoriale verwervingen zijn onderwerp van discussie, onderhandelingen, aangezien de grond is ingetrokken.

Met andere woorden, als je weggaat, neem dan mee wat je hebt meegenomen. Deze logica is moeilijk te weerleggen. Ik zal alleen maar zeggen dat de bolsjewieken begonnen waren met het hervormen van grenzen zelfs vóór de Sovjet-Unie, door te manipuleren met gebieden naar hun zin, zonder rekening te houden met de mening van mensen.

De Russische Federatie erkende de nieuwe geopolitieke realiteit: en erkende niet alleen, maar deed zelfs veel voor Oekraïne om zich als een onafhankelijk land te vestigen. Gedurende de moeilijke jaren '90 en in het nieuwe millennium hebben we Oekraïne aanzienlijke steun verleend. Wat de "politieke rekenkunde" van zijn eigen Kiev ook moge zijn, in 1991-2013 bedroegen de begrotingsbesparingen

van Oekraïne meer dan 82 miljard dollar, terwijl het vandaag slechts 1,5 miljard dollar aan Russische betalingen voor gasdoorvoer naar Europa vasthoudt. Als de economische banden tussen onze landen waren behouden, zou Oekraïne profiteren van tientallen miljarden dollars.

Oekraïne en Rusland hebben zich in de loop van decennia en eeuwen als één economisch systeem ontwikkeld. De diepgaande samenwerking die we 30 jaar geleden hadden, is een voorbeeld voor de Europese Unie om naar op te kijken. We zijn natuurlijke complementaire economische partners. Een dergelijke nauwe relatie kan de concurrentievoordelen versterken en het potentieel van beide landen vergroten.

Oekraïne bezat vroeger een groot potentieel, waaronder een krachtige infrastructuur, een gastransportsysteem, geavanceerde scheepsbouw, luchtvaart, raket- en instrumenttechniek, evenals wetenschappelijke, ontwerp- en technische scholen van wereldklasse. Door deze erfenis over te nemen en de onafhankelijkheid uit te roepen, beloofden de Oekraïense leiders dat de Oekraïense economie een van de leidende zou zijn en dat de levensstandaard tot de beste van Europa zou behoren.

Tegenwoordig zinken de hightech industriële reuzen die ooit de trots van Oekraïne en de hele Unie waren, ten onder. De technische output is in tien jaar tijd met 42 procent gedaald. De omvang van de deïndustrialisatie en de algehele economische achteruitgang is zichtbaar in de elektriciteitsproductie van Oekraïne, die in 30 jaar tijd bijna twee keer is gedaald. Tot slot, volgens rapporten van het IMF, lag het bbp per hoofd van de bevolking van Oekraïne in 2019, voordat de pandemie van het coronavirus uitbrak, onder de 4.000 dollar. Dit is minder dan in de Republiek Albanië, de Republiek Moldavië of het niet-erkende Kosovo. Tegenwoordig is Oekraïne het armste land van Europa.

Wie is hier schuldig aan? Is het de schuld van de bevolking van Oekraïne? Zeker niet. Het waren de Oekraïense autoriteiten die de verworvenheden van vele generaties verspilden en verspilden. We weten hoe hardwerkend en getalenteerd de inwoners van Oekraïne zijn. Ze kunnen succes en uitstekende resultaten behalen met doorzettingsvermogen en vastberadenheid. En deze kwaliteiten, evenals hun openheid, aangeboren optimisme en gastvrijheid zijn niet verdwenen. De gevoelens van miljoenen mensen die Rusland niet alleen goed maar met grote genegenheid behandelen, net zoals wij dat voor Oekraïne voelen, blijven hetzelfde.

Tot 2014 waren honderden overeenkomsten en gezamenlijke projecten gericht op het ontwikkelen van onze economieën, zakelijke en culturele banden, het versterken van de veiligheid en het oplossen van gemeenschappelijke sociale en milieuproblemen. Ze brachten mensen tastbare voordelen, zowel in Rusland als in Oekraïne. Dit vonden wij het belangrijkste. En daarom hadden we een vruchtbare interactie met iedereen, ik benadruk dit, met alle leiders van Oekraïne.

Zelfs na de gebeurtenissen in Kiev van 2014 heb ik de Russische regering opdracht gegeven om opties uit te werken voor het behouden en onderhouden van onze economische banden binnen relevante ministeries en agentschappen. Er was en is echter nog steeds geen wederzijdse wil om hetzelfde te doen. Niettemin is Rusland nog steeds een van de drie belangrijkste handelspartners van Oekraïne, en honderdduizenden Oekraïners komen naar ons om te werken en vinden een welkome ontvangst en steun. Dus dat is wat de "agressor state" is.

Toen de USSR instortte, waren veel mensen in Rusland en Oekraïne oprecht van mening en gingen ervan uit dat onze hechte culturele, spirituele en economische banden zeker zouden blijven bestaan, evenals de gemeenschappelijkheid van onze mensen, die altijd een gevoel van eenheid in hun kern

hadden gehad. De gebeurtenissen begonnen echter – eerst geleidelijk en daarna sneller – een andere richting uit te gaan.

In wezen besloten de heersende kringen van Oekraïne de onafhankelijkheid van hun land te rechtvaardigen door het verleden te ontkennen, met uitzondering van grenskwesties. Ze begonnen de geschiedenis te mythologiseren en te herschrijven, ze verwijderden alles wat ons verenigde en verwezen naar de periode waarin Oekraïne deel uitmaakte van het Russische rijk en de Sovjet-Unie als een bezetting. De gemeenschappelijke tragedie van collectivisatie en hongersnood van de vroege jaren 1930 werd afgeschilderd als de genocide van het Oekraïense volk.

Radicalen en neonazi's spraken openlijk en steeds brutaler over hun ambities. Ze werden toegegeven door zowel de officiële autoriteiten als lokale oligarchen, die de bevolking van Oekraïne beroofden en hun gestolen geld op westerse banken bewaarden, klaar om hun moederland te verkopen om hun kapitaal te behouden. Hieraan moet worden toegevoegd de aanhoudende zwakte van staatsinstellingen en de positie van een gewillige gijzelaar van de geopolitieke wil van iemand anders.

Ik herinner me dat de VS en de EU-landen lang geleden, ruim voor 2014, Oekraïne systematisch en consequent onder druk zetten om de economische samenwerking met Rusland te beknotten en te beperken. Wij, als de grootste handels- en economische partner van Oekraïne, stelden voor om de opkomende problemen te bespreken in de vorm Oekraïne-Rusland-EU. Maar elke keer kregen we te horen dat Rusland er niets mee te maken had en dat de kwestie alleen de EU en Oekraïne aanging. De facto verwierpen westerse landen de herhaalde oproepen van Rusland tot dialoog.

Stap voor stap werd Oekraïne meegesleurd in een gevaarlijk geopolitiek spel om van Oekraïne een barrière tussen Europa en Rusland te maken, een springplank tegen Rusland. Onvermijdelijk kwam er een tijd dat het concept "Oekraïne is Rusland niet" geen optie meer was. Er was behoefte aan het 'anti-Rusland'-concept dat we nooit zullen accepteren.

De eigenaren van dit project namen als basis het oude grondwerk van de Pools-Oostenrijkse ideologen om een "anti-Moskou Rusland" te creëren. En het is niet nodig om iemand te misleiden dat dit wordt gedaan in het belang van de bevolking van Oekraïne. Het Pools-Litouwse Gemenebest heeft nooit de Oekraïense cultuur nodig gehad, laat staan de autonomie van de Kozakken. In Oostenrijk-Hongarije werden historische Russische landen meedogenloos uitgebuit en bleven ze de armste. De nazi's, gesteund door collaborateurs van de OUN-UPA, hadden geen Oekraïne nodig, maar een leefruimte en slaven voor Arische opperheren.

Ook aan de belangen van het Oekraïense volk werd in februari 2014 niet gedacht. De legitieme publieke onvrede, veroorzaakt door acute sociaal-economische problemen, fouten en inconsequent optreden van de toenmalige autoriteiten, werd simpelweg cynisch uitgebuit. Westerse landen bemoeiden zich rechtstreeks met de binnenlandse aangelegenheden van Oekraïne en steunden de staatsgreep. Radicale nationalistische groepen dienden als stormram. Hun slogans, ideologie en flagrante agressieve Russofobie zijn in hoge mate bepalende elementen geworden van het staatsbeleid in Oekraïne.

Alle dingen die ons tot nu toe verenigden en samenbrachten, kwamen onder vuur te liggen. Allereerst de Russische taal. Laat me je eraan herinneren dat de nieuwe 'Maidan'-autoriteiten eerst probeerden de wet op het taalbeleid van de staat in te trekken. Dan was er de wet op de "zuivering van de macht", de wet op het onderwijs die de Russische taal vrijwel uit het onderwijsproces verwijderde.

Ten slotte diende de huidige president al in mei van dit jaar een wetsontwerp over "inheemse volken" in bij de Rada. Alleen degenen die een etnische minderheid vormen en geen eigen staatsentiteit buiten Oekraïne hebben, worden als inheems erkend. De wet is aangenomen. Nieuwe zaden van onenigheid zijn gezaaid. En dit gebeurt in een land, zoals ik al heb opgemerkt, dat zeer complex is in termen van territoriale, nationale en taalkundige samenstelling en ontstaansgeschiedenis.

Er kan een argument zijn: als je het hebt over een enkele grote natie, een drie-enige natie, wat maakt het dan uit wie mensen zichzelf beschouwen als Russen, Oekraïners of Wit-Russen. Ik ben het hier volledig mee eens. Vooral omdat het bepalen van de nationaliteit, zeker in gemengde gezinnen, het recht is van ieder individu, vrij om zijn of haar eigen keuze te maken.

Maar feit is dat de situatie in Oekraïne vandaag totaal anders is omdat het een gedwongen identiteitsverandering betreft. En het meest verachtelijke is dat de Russen in Oekraïne gedwongen worden niet alleen hun wortels, generaties van hun voorouders te verloochenen, maar ook te geloven dat Rusland hun vijand is. Het zou niet overdreven zijn om te zeggen dat de weg van gedwongen assimilatie, de vorming van een etnisch zuivere Oekraïense staat, agressief tegenover Rusland, qua gevolgen vergelijkbaar is met het gebruik van massavernietigingswapens tegen ons. Als gevolg van zo'n harde en kunstmatige verdeling van Russen en Oekraïners kan het Russische volk in totaal met honderdduizenden of zelfs miljoenen afnemen.

Ook onze geestelijke eenheid is aangevallen. Net als in de tijd van het Groothertogdom Litouwen is er een nieuwe kerkelijke instelling ontstaan. De seculiere autoriteiten, die geen geheim maakten van hun politieke bedoelingen, hebben zich schaamteloos bemoeid met het kerkelijk leven en de zaken tot een breuk gebracht, met inbeslagname van kerken, het slaan van priesters en monniken. Zelfs de uitgebreide autonomie van de Oekraïens-Orthodoxe Kerk, terwijl de spirituele eenheid met het Patriarchaat van Moskou wordt gehandhaafd, is hen sterk ontevreden. Ze moeten koste wat het kost dit prominente en eeuwenoude symbool van onze verwantschap vernietigen.

Ik denk dat het ook normaal is dat de vertegenwoordigers van Oekraïne keer op keer tegen de resolutie van de Algemene Vergadering van de VN stemmen waarin de verheerlijking van het nazisme wordt veroordeeld. Marsen en fakkeloptochten ter ere van overgebleven oorlogsmisdadigers van de SS-eenheden vinden plaats onder bescherming van de officiële autoriteiten. Mazepa, die iedereen verraadde, Petliura, die betaalde voor Poolse patronage met Oekraïens land, en Bandera, die samenwerkte met de nazi's, worden gerangschikt als nationale helden. Alles wordt in het werk gesteld om de namen van echte patriotten en overwinnaars, die altijd de trots van Oekraïne zijn geweest, uit het geheugen van jonge generaties te wissen.

Voor de Oekraïners die in partijdige eenheden in het Rode Leger vochten, was de Grote Patriottische Oorlog inderdaad een patriottische oorlog omdat ze hun thuis, hun grote gemeenschappelijke moederland, verdedigden. Meer dan tweeduizend soldaten werden Helden van de Sovjet-Unie. Onder hen zijn de legendarische piloot Ivan Kozhedub, onverschrokken sluipschutter, verdediger van Odessa en Sevastopol Lyudmila Pavlichenko, dappere guerrillacommandant Sidor Kovpak. Deze ontembare generatie heeft gevochten, die mensen hebben hun leven gegeven voor onze toekomst, voor ons. Hun prestatie vergeten is onze grootvaders, moeders en vaders verraden.

Het anti-Russische project is door miljoenen Oekraïners afgewezen. De bevolking van de Krim en de inwoners van Sevastopol hebben hun historische keuze gemaakt. En mensen in het zuidoosten probeerden vreedzaam hun standpunt te verdedigen. Toch werden ze allemaal, inclusief kinderen,

bestempeld als separatisten en terroristen. Ze werden bedreigd met etnische zuiveringen en het gebruik van militair geweld. En de inwoners van Donetsk en Lugansk namen de wapens op om hun huis, hun taal en hun leven te verdedigen. Hadden ze een andere keuze na de rellen die door de steden van Oekraïne raasden, na de gruwel en tragedie van 2 mei 2014 in Odessa, waar Oekraïense neonazi's mensen levend verbrandden om er een nieuwe Khatyn van te maken? Hetzelfde bloedbad stond klaar om te worden uitgevoerd door de volgelingen van Bandera op de Krim, Sebastopol, Donetsk en Lugansk. Zelfs nu laten ze dergelijke plannen niet varen. Ze wachten hun tijd af. Maar hun tijd zal niet komen.

De staatsgreep en de daaropvolgende acties van de autoriteiten in Kiev leidden onvermijdelijk tot confrontaties en burgeroorlogen. De Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de VN schat dat het totale aantal slachtoffers in het conflict in Donbas de 13.000 heeft overschreden. Onder hen zijn ouderen en kinderen. Dit zijn verschrikkelijke, onherstelbare verliezen.

Rusland heeft er alles aan gedaan om broedermoord te stoppen. De akkoorden van Minsk, gericht op een vreedzame regeling van het conflict in Donbas, zijn gesloten. Ik ben ervan overtuigd dat ze nog steeds geen alternatief hebben. In ieder geval heeft niemand zijn handtekening teruggetrokken uit het Minsk-maatregelenpakket of uit de relevante verklaringen van de leiders van de landen van het formaat van Normandië. Niemand heeft de aanzet gegeven tot een herziening van de resolutie van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties van 17 februari 2015.

Tijdens officiële onderhandelingen, vooral na in toom gehouden te zijn door westerse partners, verklaren vertegenwoordigers van Oekraïne regelmatig hun "volledige instemming" met de akkoorden van Minsk, maar laten zich in feite leiden door een positie van "onaanvaardbaarheid". Ze zijn niet van plan serieus te discussiëren over de speciale status van Donbas of over de veiligheidsmaatregelen voor de mensen die daar wonen. Ze exploiteren liever het beeld van het "slachtoffer van externe agressie" en venten met Russofobie. Ze organiseren bloedige provocaties in Donbas. Kortom, ze trekken met alle middelen de aandacht van externe opdrachtgevers en meesters.

Kennelijk, en daar raak ik steeds meer van overtuigd: Kiev heeft Donbas gewoon niet nodig. Waarom? Omdat, ten eerste, de inwoners van deze regio's nooit het bevel zullen accepteren dat ze hebben geprobeerd en proberen op te leggen met geweld, blokkades en bedreigingen. En ten tweede is de uitkomst van zowel Minsk-1 als Minsk-2, die een reële kans bieden om de territoriale integriteit van Oekraïne vreedzaam te herstellen door rechtstreeks tot overeenstemming te komen met de DPR en LPR met Rusland, Duitsland en Frankrijk als bemiddelaars, in tegenspraak met de hele logica van het anti-Russische project. En het kan alleen in stand worden gehouden door het voortdurend cultiveren van het imago van een interne en externe vijand. En ik zou eraan willen toevoegen - onder de bescherming en controle van de westerse mogendheden.

Dit is wat er werkelijk gebeurt. Allereerst worden we geconfronteerd met het creëren van een klimaat van angst in de Oekraïense samenleving, agressieve retoriek, toegeven aan neonazi's en militarisering van het land. Daarnaast zijn we niet alleen getuige van volledige afhankelijkheid, maar ook van directe externe controle, inclusief toezicht op de Oekraïense autoriteiten, veiligheidsdiensten en strijdkrachten door buitenlandse adviseurs, militaire "ontwikkeling" van het grondgebied van Oekraïne en inzet van NAVO-infrastructuur. Het is geen toeval dat de bovengenoemde flagrante wet inzake "inheemse volkeren" werd aangenomen onder de dekmantel van grootschalige NAVO-oefeningen in Oekraïne.

Dit is ook een vermomming voor de overname van de rest van de Oekraïense economie en de exploitatie van haar natuurlijke hulpbronnen. De verkoop van landbouwgrond is niet veraf en het ligt voor de hand wie die opkoopt. Van tijd tot tijd krijgt Oekraïne inderdaad financiële middelen en leningen, maar onder hun eigen voorwaarden en hun eigen belangen nastrevend, met voorkeuren en voordelen voor westerse bedrijven. Trouwens, wie gaat deze schulden terugbetalen? Kennelijk wordt aangenomen dat dit niet alleen door de huidige generatie Oekraïners zal moeten gebeuren, maar ook door hun kinderen, kleinkinderen en waarschijnlijk achterkleinkinderen.

De westerse auteurs van het anti-Rusland-project hebben het Oekraïense politieke systeem zo opgezet dat presidenten, parlementsleden en ministers zouden veranderen, maar de houding van afscheiding van en vijandschap met Rusland zou blijven bestaan. Het bereiken van vrede was de belangrijkste verkiezingslogan van de zittende president. Hiermee kwam hij aan de macht. De beloften bleken leugens te zijn. Er is niets veranderd. En in sommige opzichten is de situatie in Oekraïne en rond Donbas zelfs verslechterd.

In het anti-Russische project is er geen plaats voor een soeverein Oekraïne of voor de politieke krachten die zijn echte onafhankelijkheid proberen te verdedigen. Degenen die praten over verzoening in de Oekraïense samenleving, over dialoog, over het vinden van een uitweg uit de huidige impasse, worden bestempeld als "pro-Russische" agenten.

Nogmaals, voor veel mensen in Oekraïne is het anti-Russische project gewoon onaanvaardbaar. En er zijn miljoenen van zulke mensen. Maar ze mogen hun hoofd niet opheffen. De legale mogelijkheid om hun standpunt te verdedigen is hen in feite ontnomen. Ze worden geïntimideerd, ondergronds gedreven. Ze worden niet alleen vervolgd om hun overtuiging, om het gesproken woord, om het openlijk uiten van hun standpunt, maar ze worden ook vermoord. Moordenaars blijven in de regel ongestraft.

Tegenwoordig is de "juiste" patriot van Oekraïne alleen degene die Rusland haat. Bovendien wordt voorgesteld om de hele Oekraïense staat, zoals wij die begrijpen, uitsluitend op dit idee voort te bouwen. Haat en woede, zoals de wereldgeschiedenis herhaaldelijk heeft bewezen, vormen een zeer wankel basis voor soevereiniteit, beladen met vele ernstige risico's en verschrikkelijke gevolgen.

Alle uitvluchten in verband met het anti-Rusland-project zijn ons duidelijk. En we zullen nooit toestaan dat onze historische gebieden en mensen die dicht bij ons wonen, tegen Rusland worden gebruikt. En tegen degenen die een dergelijke poging ondernemen, zou ik willen zeggen dat ze op deze manier hun eigen land zullen vernietigen.

De zittende autoriteiten in Oekraïne verwijzen graag naar de westerse ervaring en zien die als een model om te volgen. Kijk maar eens hoe Oostenrijk en Duitsland, de VS en Canada naast elkaar leven. Dicht bij elkaar in etnische samenstelling, cultuur, in feite één taal delend, blijven het soevereine staten met hun eigen belangen, met hun eigen buitenlands beleid. Maar dit belet hen niet om de nauwste integratie of geallieerde relaties aan te gaan. Ze hebben zeer voorwaardelijke, transparante randen. En bij het oversteken voelen de burgers zich thuis. Ze stichten gezinnen, studeren, werken, doen zaken. Overigens geldt dat ook voor miljoenen van degenen die in Oekraïne zijn geboren en nu in Rusland wonen. We zien ze als onze eigen naaste mensen.

Rusland staat open voor een dialoog met Oekraïne en is bereid om de meest complexe kwesties te bespreken. Maar het is belangrijk voor ons om te begrijpen dat onze partner zijn nationale belangen

verdedigt, maar niet die van iemand anders dient, en geen instrument is in andermans handen om tegen ons te vechten.

We respecteren de Oekraïense taal en tradities. We respecteren de wens van de Oekraïners om hun land vrij, veilig en welvarend te zien.

Ik ben ervan overtuigd dat ware soevereiniteit van Oekraïne alleen mogelijk is in samenwerking met Rusland. Onze spirituele, menselijke en beschavingsbanden zijn eeuwenlang gevormd en hebben hun oorsprong in dezelfde bronnen, ze zijn verhard door gemeenschappelijke beproevingen, prestaties en overwinningen. Onze verwantschap is van generatie op generatie overgedragen. Het zit in de harten en de herinnering aan mensen die in het moderne Rusland en Oekraïne leven, in de bloedbanden die miljoenen van onze families verenigen. Samen zijn we altijd geweest en zullen we vele malen sterker en succesvoller zijn. Want wij zijn één volk.

Tegenwoordig kunnen deze woorden door sommige mensen vijandig worden opgevat. Ze kunnen op veel mogelijke manieren worden geïnterpreteerd. Toch zullen veel mensen me horen. En ik wil één ding zeggen: Rusland is nooit "anti-Oekraïne" geweest en zal dat ook nooit zijn. En wat Oekraïne zal zijn - het is aan de burgers om te beslissen.

<http://en.kremlin.ru/events/president/news/66181>